

Reges Nostri cumulare studentes prærogativis, Indiarum Patriarchæ, Pro-Capellani Majoris, ut vocant, Regiæ Aulæ primi Regii Eleemosynarii, et Vicarii Generalis totius Hispaniæ exercitus, et Antistis insignis Equestris Ordinis Caroli III, dignitates superaddere constituerunt, eique Romani etiam Pontifices Cardinalitiæ dignitatis galerum mittere non gravantur. (*).

CAPUT SEPTIMUM.

DE METROPOLITIS.

METROPOLITARUM ORIGO.

I. Metropolitaram origo Apostolicæ institutioni omninò tribuenda videtur. Enimverò Eusebius *Lib. III, cap. 4*; Chrysostomus *Hom. I, in Ep. ad Titum*; Tito Ecclesiarum in Creta Insula et Timotheo totius Asiæ Provincie gubernationem a D. Paulo concreditam apertè statuunt; qui deinceps Episcopos in variis earundem Provinciarum urbibus constituerint. Num verò Apostoli omnibus, ac singulis Provinciis ejusmodi Metropolitam præfecerint, rectè quæri potest. Verò similior videtur Petri de Marca sententia, qui *Lib. VI, cap. 1, n. 9*, censet, Apostolos in Timotheo Tito, et fortasse etiam in aliis a se in principibus civitatibus constitutis Episcopis specimen quoddam metropoliticæ potestatis dedisse, executionem verò, et complementum sequentibus temporibus reliquisse.

II. Adhæc quum identidem hæreses, et schismata erumperent, tum inter Episcopos controversiæ oboverent, fortasse illud maximè opportunum visum fuit, unum aliquem in singulis Provinciis Episcopum constituere, cujus ad arbitrium oborti casus referrentur; atque ita tum fidei tuendæ, tum paci Ecclesiasticæ fovendæ consultum foret: id verò non multò post Apostolorum ætatem.

III. Profectò Canones sic dicti Apostolici *Canone XXXIII*, meminere, Primarii in quavis provincia Episcopi, quem reliqui, *Caput agnoscant, et nihil faciant, quod sit arduum, aut magni momenti præter illius sententiam*. Synodus Illiberit., *Can. LVIII, de primæ Cathedralis Episcopo* loquitur; tum Irenæum Lugdunensem cæteris Galliæ Episcopis præfuisse, scribit Eusebius *Lib. V, cap. 24*. Igitur jam inde ab Apostolorum ætate Metropolitaram vestigia apparent; at verò nullibi antè Concilium Nicænum *Can. VI*, nomen illud invenies; (**). neque in Hispania antè Tarracon. an. 516, *Can. V*, (*) primitus enim dicebantur *Primæ Cathedralis Episcopi, Prælati Provincie, Principes, et Primæ Sedis Episcopi*.

IV. In Africa Metropolitani, qui ex Concilii Carthag. III, *Can. XXVI, Primæ Sedis Episcopi* dicendi erant; interdum appellati inveniuntur *Patres, et Senes*; uti ex Cod. Africano *Can. XC*, et ex multis Augustini Epistolis 136, 149, 152, 235, 261, aliisque colligitur: cujus nominis illa ratio est, quod sola Carthagine excepta, cujus Episcopus firmiter Provincie Africæ sic dictæ Metropolitanus habebatur, in reliquis Provinciis Primatus, seu jus Metropoliticum de civitate alia in aliam transferebatur, et semper cum seniore Provincie Episcopo migrabat; uti ex Concilii Milev. I, *in Cod. Afric. Can. LXXXIV*, et ex pluribus Augustini Epistolis, præsertim verò ex 217, perspicuum est. (**). In Hispania autem perpetuus Metropolitæ titulus uni videtur adfixus Ecclesiæ in præfato *Can. LVIII, Illiberit.* id quod extra dubitationem obtinebat exeunte eodem sæculo IV, uti colligitur ex Epist. Siricii ad Hiem. an. 385. (*)

V. Quinimò et Episcopo Seniori ubi contigerit haud rectè suo munere fungi, auferri poterat; quò in casu ad proximum in ordine, qui se antè reliquos omnes consecratum probasset, devolvebatur: Aug. *Ep. 261*. In aliis etiam provinciis quid similè accidebant, ubi Metropolitam a recta legum norma descisceret; tunc enim munere ei ad tempus abrogato, Primatus plerumque Seniori in Provincia committebatur: Eusebius *cap. 23*.

VI. Metropolitæ igitur sunt Episcoporum Provincie Præsules; dicti Metropolitæ ex eo, quod in urbe, quæ civili politia Metropolis erat, plerumque constituti essent. Quinimò IV, et V sæculo jus metropoliticum Ecclesiasticum cum civili adeo conjunctum erat, ut Synodus Taurinensis an. 397, *Can. I*, decreverit: *Qui ex iis comprobaverit suam civitatem esse Metropolim, is totius Provincie primatum obtineat*. Et Chalced. *Can. XVII, Si qua vero civitas potestate imperiali novata est, aut si protinus innovetur, civiles dispositiones, et publicas, Ecclesiasticarum quoque Parochiarum ordinis subsequantur*: hinc, uti ad rem observat Christ. Lupus Schol. in *Can. XII, Chalced. Divisa per Principem provincia quomodo duos Proconsules, aut Rectores civiles, ita duos acciperet Metropolitam*.

VII. In Regionibus, quæ modo Regnum Neapolitanum constituunt, num antiquitas fuerint Metropolitani gravis inter Eruditos, nec adhuc finita lis est. Plerique ad VIII. usque sæculum nullos fuisse censent; atque adeo Rom. Pontificem Ecclesiarum Suburbicariarum Metropolitam dumtaxat faciunt. At contra Petrus de Marca *Conc. Sac. et Imp. Lib. I, cap. 7*, contendit jam inde ab IV sæculo tum in reliquis, tum vel maximè in iis suburbicariis Provinciis, quæ ad Regnum Neapolitanum pertinet, Metropolitam, Metropoles, et Provincias Ecclesiasticas agnoscendas; idque pluribus, nec contemnendis ex antiquis monumentis desumptis rationibus demonstrat. Quænam hoc in capite nobis sententia adrideat, in nostris *Antiquitatibus Christianis* aperiemus.

VIII. Sæculo VIII, uti Tit. *super. indicavimus*, quum Sicilia ac plures Regni Neapolitani præsertim maritimæ Ecclesiæ ab R. Patriarchatu avulsæ Throno Constantinopolitano adnexæ fuerint, Patriarcha Constantinopolitanus uti Episcopum Syracusanum per Siciliam, ita Episcopos Rheginum, et S. Severinæ per Calabriam Metropolitam constituit: Nilus Doxopatrius *De quinque Thronis Patriarchalibus* apud Leonem Allatum *de Eccles. Orient. et Occident. perpet. cons.* et Novella Leonis Imp. apud Leunclavium *Tur. Græc. Rom. Tom. I*. In eadem Novella recensentur Episcopi eorundem trium Metropolitaram Suffraganei: scilicet num. XXXII. *Rhegiensi, sive Calabriae. 1. Bibonensis. 2. Taurinæ. 3. Locridis. 4. Rusiani. 5. Scylacii. 6. Tropæi. 7. Amantecæ. 8. Crotonæ. 9. Constantiensis. 10. Nicoterensis. 11. Bisuntiani. 12. Novocastrensensis. 13. Cassani. Num. XLIX. Severianæ, Calabriae. 1. Eurysatensis. 2. Acerentinus. 3. Gallipolitanus. 4. Aisylorum. 5. Castriveteris. Sub Syracusano Siciliae. 1. Taurominitanus. 2. Messanensis. 3. Agrigentinus. 4. Croniensis. 5. Lilybæi. 6. Drepani. 7. Panormitanus. 8. Thermarum. 9. Cephaludii. 10. Alesæ. 11. Tyndarii. 12. Melitensis. 13. Liparensis.*

IX. Idem Constantinopolitanus Patriarcha nonnullis Episcopis, quos ad Metropoliticam dignitatem evehere ipsi non licuit, honorificum dumtaxat Archiepiscopi titulum est elargitus: uti præ cæteris Neapolitano et Messanensi. Undè in eadem Leonis Novella occurrunt *Archiepiscopatus XIV, Neapolis. XV, Messana. LV, Hydruntino qui subsit, nullus est Thronus*. Profectò Sergius Episco-

pus Neap. uti scribit Joannes Diaconus in Chron. Episc. Neap. dum à Græcorum Pontifice Archiepiscopatum nancisceretur, ab Antistite Romano correptus veniam impetravit. Deniquè secutis temporibus quum et aliæ Regni Neap. civitates ab ditione Langobardica a Græcis subtractæ fuissent, earundem quoque Ecclesiæ Throno Constantinopolitano adscriptæ sunt, uti Tarentum, Brundusium, Tranum. Undè Doxopatrius ibid. *Melodusac Poeta Dominus Marcus, Hydruntum a Constantinopolitano missus fuisse comperitur. Cum autem universæ Longobardie ducatus, quæ vetus Hellas erat, sub Imperatore erat Constantinopolitano; Papa vero separatus cum aliis gentibus vivebat; propterea Patriarcha Ecclesias obtinebat; nam Brundusium, et Tarentum a Constantinopolitano Sacerdotes accipiebant; idque nullum latet.* Quinimò Episcopus Bariensis ad Metropolitanæ dignitatem evectus est, ipsique duodecim Suffraganei adsignati sunt. Auctor Hist. Civil. Neap. Lib. VIII, cap. 6. Uti quoque Luitprandus Cremonensis Episc. *Legatio ad Nicephorum Phocam pro Othonib.* refert Episcopus Acheruntinum, Turcicum, Gravinensem, Materanum, et Tricaricensem fuisse per Nicephorum Phocam subjectos Metropolitanæ Hydruntino.

X. Dum res ita se habebant in Provinciis Throno Constantinopolitano subjectis, in reliquis Regni Neap. media sæculo IX, R. Pontifices quasdam magis conspicuas Ecclesias in Metropoles Ecclesiasticas evehere cœperunt. Ac primo ejusmodi dignitatem promeruerunt Campana, Beneventana, Neapolitana, Salernitana, Amalphantana, et Surrentina, quibus suffraganeæ adtributæ sunt Ecclesiæ. Quod institutum dein in omnibus Regni Provinciis servatum est, ac postremò complementum accepit postquam Northmanni Principes nostri, græcis devictis, suas R. Pontificibus Ecclesias restituerunt.

(**) XI. Metropolitanæ quoque *Archiepiscopi* cognominati sunt quasi primi inter Episcopos; quæ quidem vox non simul ac inventa est, omnibus tributa est Metropolitanis, sed expectatissimis dumtaxat Episcopis, iisque nonnisi in Oriente, neque antè sæculum IV, apud Athanasium in Catalogo, quem Meletius Alexandro dedit, et Epiphanium *Heres. LXVIII et LXIX.* Verùm usitatio fieri cœpit a sæculo V, et in Occidentem inducta ineunte sæculo VII. Tandem verò a sæculo VIII, cuncti fere Metropolitanæ *Archiepiscopi* dictione decorati sunt, ea tamen non videmus usus esse Hispaniarum Episcopos in subscriptionibus usque ad Conc. Ovetense an. 1115. (**)

(**) XII. Hispania igitur, quæ Constantini Magni decreto in quinque civiles Provincias partita erat, in easdem quoque Ecclesiasticas divisa erat, labente saltè sæculo IV, uti evincitur ex præf. Epist. Siricii, in Carthaginensem, nempè, Bæticam, Lusitanam, Gallaicam, et Tarraconensem, quarum institutæ sunt Metropolitanæ, Toletana in Carthaginensi, Hispalensis in Bætica, Emeritensis in Lusitania, Bracarenensis in Gallaicia, Tarraconensis in Tarraconensi. Sunt qui putent, Carthaginem Spartariam primo constitutam esse Carthaginensis Provinciæ Metropolitanam; nos verò nullum hujusmodi tuendæ opinioni momentum invenimus, et Cajetanus Cennius *Antiquit. Eccl. Hisp. Tom. I, Dissert. II, cap. 3, a §. 9,* acerrimè contendit, Toletum fuisse semper ejusdem Provinciæ Metropolitanam, cui nostrum etiam calculum addimus post, comperta quoque a Card. de Aguirre Acta Conc. Ovetensis an. circiter 873, in quorum §. 7, hæc traduntur: *Legimus Gothos dignitatem Carthaginis Toletum transtulisse;* quippè quæ de dignitate civilis Metropolitanis intelligenda esse existimamus. Narbonensis, quæ quum sibi eam adseveravit Ataulphus, facta est alterum Hispaniæ nostræ membrum, Narbonæ suum ha-

buit Metropolitanam. Duas alias Hispaniarum Provincias prætermittimus, Tingitanam videlicet, seu Transfretanam in Africa, et Insularum Belearium; eo quod neutra earum ad Hispanam Ecclesiam pertinuisse videatur. (*)

(**) XIII. Anno 569, quo celebratum est Lucense Concilium, Luco datum est secundam esse Gallaicianæ Provinciæ Metropolitanam; et quamvis non una sit de hoc Concilio eruditorum opinio, exploratum tamen est, tribus annis ab eodem Concilio, Bracaram simul et Lucum fuisse Metropoles, id quod evincitur ex Præf. ad Syn. Bracar. II an. 572. *Quum Gallaiciæ Provincie Episcopi tam ex Bracarensi, quam ex Lucensi Synodo cum suis Metropolitanis.... convenissent;* quin et in purioribus fortassis Codicibus subscribunt, primo, *Martinus Bracarensis Metropolitanæ cum suis Suffraganeis, dein Nitigis Lucensis Metropolitanæ Ecclesiæ cum ejus itidem Suffraganeis.* (*)

(**) XIV. Quænam fuerit sæculo IX hujus Gallaiciæ Provinciæ Metropolitanis, ambigua sane res est, et prorsus obscura. Ovetum fuisse putabimus, si fides adhibenda est Roderico Archiepiscopo Toletano; quippe qui *Lib. IV, De rebus Hispaniæ cap. 18,* refert, Joannis VIII mandato collectum esse Concilium Ovetense, ut Ecclesia hæc Metropolitanica decoraretur dignitate, id quod innuit quoque Calixtus II in quodam Rescripto an. 1122 apud Sandoval. Et sane in Actis præf. Syn. Ovetens. §. 5. Bracara simul et Lucus Ovetensi Salvatoris Ecclesiæ subjectæ decernuntur. At si credimus Catalogo Emilianensi quem Floretius suæ inseruit *Hisp. Sacrae Tom. IV, Tract. III, cap. VI, num. 346* exaratum an. 883 existimans, sola Bracara in Gallaicia Metropolitanico potiebatur honore. (*)

(**) XV. At undecimo sæculo in quo nullum jam vestigium adparet Metropolitanici honoris Oveti tributum, immò Ovetensis Episcopus sola Episcopi dictione decoratus legitur in Exord. Conc. Cojacen. an. 1050, inter alios forsitan disceptabatur. ita ut *Vimarius Episcopus Lucensis* Metropolitanæ titulo insignitus subscribat Syn. Compostellano an. 1056 et *Didacus Archiepiscopus Jacobensis,* id est Compostellanus Conc. Ovetensi an. 1115, quin et in Catalogis a Floretio editis ubi supra *Cap. VII,* nunc Gallicianus Metropolitanus, *Archiepiscopus Emeritensis, vel Compostellanus,* nunc *Archiepiscopus Emeritensis, Compostellanus* dicitur; donec tandem Calixtus II an. 1120. Metropolitanicam dignitatem Compostellano adjudicandam decrevit, primusque institutus est, Archiepiscopus Didacus Gelmirez, ut adparet ex Bulla, quam Floretius exhibet *Tom. XX.* Unde amissa penitus a Lucensibus antiqua prærogativa, et Bracara alterius Regis subjecta ditioni, una inter Gallaicos Metropolitanis Ecclesiasticis Compostella est. (*)

(**) XVI. In tarraconensi tres aliæ constitutæ sunt Metropoles, Valentina ab Innocentio VIII, an. 1292, primusque electus Archiepiscopus Rodericus a Borgia, qui deinde ejusdem Innocentii in Sede Romana fuit Successor. Cæsaraugustana a Joanne XXII, et in Syn. Cæsaraugust. an. 1318 sub Petro de Luna confirmata. Burgensis a Gregorio XIII 22 Octob. an. 1574. (*)

(**) XVII. In Bætica quoque secunda erecta est Metropolis, Granatensis videlicet ab Alexandro VI, primusque electus Archiepiscopus Ferdinandus a Talavera, charitate, et rerum gerendarum scientia clarissimus. (*)

(**) XVIII. Vnde quum Majoricensium Ecclesia Valentini facta fuerit Suffraganea, et Narbonensis Provincia inter Galliarum Regis ditiones jam diu enumeretur, octo extant hodie in Hispania Metropolitanæ, scilicet Toletanus in Castella Nova, Hispalensis in Bætica, Compostellanus in Gallaicia, Granatensis in Granatensi Regno, Burgensis in Castella Veteri, Tarraconensis in Catalaunia, Cæ-

saraugustanus in Aragonia, Valentinus in Valentia: binique Episcopatus exempti, Ovetensis videlicet, cujus exemptio a Metropolitana dignitate quondam illi tributa forte provenit, et Legionensis ex privilegio, ut ferunt, Lucii Papæ. Videsis Ægidium Gonzalez *Theatr. Eccl. Legion.* (*)

XIX. Episcopi igitur, qui Metropolitanis subsunt, vocantur *Suffraganei*, hoc est *Auxiliares*: cap. 11 de *Electione*. Qui licet olim decem minimum esse deberent, tamen usu receptum est, ut etiam longe minores numero esse possint. Metropolitana Neap. quatuor habet Suffraganeos Episcopos, scilicet Accerranum, Isclanum, Nolanum, et Puteolanum. Quinimò Metropolitana nomen, et dignitatem Metropolitanam perpetuo retinet, licet Suffraganeos amittat. (*) In Hispania licet olim Metropolitanæ plus decem sub se haberent Suffraganeos, non ita Bracarensis, et Lucensis post peractam a Concilio divisionem, quidquid sit de hoc Concilio Lucensi. Bética etiam, Gallaica, et Narbonensis sæculo IX, decem minus præfuerunt Suffraganeis. Videsis Catalog. Emiliam. apud Florentium *ubi supra*. Quantum ad hodiernam spectat divisionem, sola Compostellana duodecim habet Suffraganeos, cæterarum verò nulla, decem. (*)

§. I.

METROPOLITARUM JURA.

XX. Ad jura quod spectat, præcipua erant 1. Episcoporum suffraganeorum electiones confirmare, eosdemque ordinare; uti ipse Metropolitana a sua Provinciali Synodo confirmandus erat: (**). Syn. Tolet. IV, *Can. XIX* alias *XVIII.* (*)

2. Controversias inter Suffraganeos subortas auctoritate sua decidere, ab iisque acceptare provocationem: (**). Syn. Emerit. *Can. VIII* et Tolet. XIII, *Can. XI.* (*)

3. Indicere Synodum Provinciæ, eidemque præsidere: (**). Syn. Tarrac. *Can. VI* et Bracar. I. *Cap. VI.* (*)

4. Totius provinciæ Ecclesias invisere, et in inductos Canonum neglectus, aliasque pravas consuetudines inquirere. Verùm ex Concilii Trid. *Sess. XXIV Raf. cap. 3* hoc jure Metropolitana uti nequit, nisi sua Diœcesi prius lustrata, et ex causa cognita, probataque in Synodo Provinciali.

5. Episcopos in suo munere adimplendo negligentes instar patris, et doctoris monere, et corrigere: (**). Syn. Tolet. XI *Can. II.* (*)

6. Ecclesiasticos Canones, ac Imperiales Sanctiones ad ecclesiasticum regimen pertinentes evulgare, Suffraganeis communicare, et providere, ut observentur: (**). Siricius Papa Epistola ad *Hier. Tarrac. in fine.* (*)

7. Ubi sedes aliqua Episcopalis intra suam provinciam vacaret, ejus curam gerere, negotia dirigere, redditus in tuto ponere, maturamque novi Episcopi electionem procurare: (**). Syn. Tolet. IX *Can. VII* id quod viciniorem Episcopum quondam spectabat. Syn. Valent. *Can. II.* (*)

8. In diem, quo Pascha celebrandum esset, inquirere, de eoque Provinciæ Episcopos admovere: (**). Syn. Tolet. IV *Can. V.* (*)

(**) 9. Sacrarum Precum ordinem constituere, ac quemcumque alium a Metropolitanæ Ecclesiæ diversum abrogare: Syn. Gerund. *Can. I.* et Tolet. XI *Can. III.* (*)

10. Denique jure Decretalium Vicarium Capitularem sede vacante constitue-

re, si Capitulum infra octo dies ab Episcopi morte eum eligere neglexerit: *Cap. 4 De suppenna negligentia Prælatorum in VI.*

XXI. Jure Tridentini, veluti Ordinarius Coepiscoporum Superior, potest eos quolibet saltem triennio ad Provinciale Synodum cogere: *Trid. Sess. XXIV, Ref. cap. 2* negligentes ad officium revocare, absentes verò a suis Ecclesiis etiam per fructuum subtractionem ad residendum compellere: *Sess. XXIII, Ref. cap. 1.* et Pius IV in Constitutione X quæ incipit: *De salute gregis.*

XXII. Porro jure novo Metropolitanis in Diœceses suffraganeas, sive in Coepiscoporum subditos nullam exercere licet jurisdictionem, nisi 1, in causa appellationis: 2. in actu visitationis: 3. in casu devolutionis: *Can. I sequent. Caus. 9, Q. III, in Cap. 1 de Officio Legati* ex Alexandri III. Decret. sancitur: *Archiepiscopus metropolitico jure audire non debet causas de Episcopatibus, nisi per appellationem deferantur.*

CAPUT OCTAVUM.

DE PALLIO METROPOLITICO.

I. Præcipuum Metropolitanarum Insigne est *Pallium*, lanea scilicet Fascia nigra crucibus distincta humeris imposita in circuli forma, atque ante pectus, inque humeros deorsum pendens significans pastoralis officii pro ovium salute sollicitudinem, et amplitudinem potestatis, sumtum ex altari, ubi conditum est B. Petri corpus: adeo ut ex eodem B. Petri corpore sumtum vulgò dicatur: *Cap. 4 de Electione.*

II. Pallium, quod secutis temporibus Metropolitanarum potius ornamentum fuit, quam indumentum, antiquitus peculiare quoddam vestimenti genus erat, quo totum corpus amiciebatur. Cicero II, de *Divinat.* 143. *Corpus ejus texit suo pallio;* et III de *Orat.* 125. *Hippias gloriatus est pallium, quo amictus, soccos, quibus indutus esset, se manu sua confecisse.* Idem ex binis Pelagii ad Sapaudum Arel. Epistolis, et ex altera Gregorii M. ad Maurinianum Revenn. perspicuum est.

III. Quinimò principio ab Imperatoribus causa honoris, et dignitatis Patriarchis, ac forte etiam insignioribus quibusdam Metropolitanis concedebatur; quippe qui Christi Sacerdotium imperialibus insignibus condecorari voluerint: istuc tum ex facta Antimi constat, qui e Constantinopolitana Sede expulsus Pallium, quod habuit, Imperatoribus reddidit: Liberatus in Breviario *Cap. 21* tum quoque ex Gregorio M. *Lib. 1, Ep. 22*, qui pro Anastasio Antiocheno Patriarcha apud Imperatorem intercedens rogat, ut *eum concesso usu pallii Romam transmitteret, quatenus si ei ad suam Ecclesiam minime reverti liceret, saltem Romæ in honore viveret suo.* Plura huc spectantia videsis apud Petrum de Marca *Lib. VI, cap. 6*, et apud Thomass. *Part. I, Lib. II, cap. 35.* Igitur VI, sæculo jam in usu erat Pallium, quo ex Imperatorum liberalitate utebantur Patriarchæ.

IV. Illud quoque constat, Patriarchas acceptum ab Imperatore Pallium, non nisi de ejus adsensu aliis communicasse; ita Vigilius *Ep. I. ad Auxaniam*, et Gregorius M. *Lib. VI, Ep. 5.* Verùm dein factum est, ut Pontifices Pallium non requisito Imperatorum adsensu, atque adeo jure nato, an propria auctoritate concederent; ita ut neque Patriarcha Constantinopolitanus, nisi permittente Pontifice, Pallio uteretur. Quia in re licet per aliquod tempus (si fides Luitprando apud

Baronium an. 934) varia fuerit Ecclesiæ Constantinopolitanæ disciplina; attamen sæculo XIII jam per Latinos subacto Græcorum imperio, in Synodo Later. IV, sancitum est, ut Patriarchæ, nonnisi a Pontifice Pallium accipiant; quod suis deinceps impertiant Suffraganeis Metropolitibus.

V. Occidentem quod spectat; principio Pontifices hoc honore decorarunt tantummodò Metropolitibus ad suam pertinentes consecrationem, et Episcopos Sedis Apost. Vicarios, quos posterior ætas *Legatos natos* dixit. Istuc ex Epistolis Vigili ad Auxanium, Pellagii ad Sapaudun, et Gregorii M. ad Augustinum perquam manifestum est. Unde accidit, ut Metropolitæ Pallii essent cupidissimi. Et quamvis initio Pontifices nonnisi parce illud concederent, tamen post liberaiores hac in re fuerunt: adeo ut omnibus generatim Archiepiscopis illud petentibus elargirentur, donec tandem hæc petitio in necessitatem abierit.

VI. Igitur jure novo in Pallio pastoralis officii plenitudo cum Archiepiscopalis nominis appellatione confertur: *Cap. 3 De Auctoritate, et usu Pallii*. Unde ne nomen quidem quis Archiepiscopi meretur, antequam Pallium reperit, sine quo prohibetur Concilium Provinciale celebrare, Chrisma conficere, Episcopos consecrare, aliaque pastoralia exercere munia, quæ cum Missæ Sacrificio sunt obeunda: Hostiens. in Summa hoc tit. cap. 18. *Cap. 28, §. super eo de Electione, Dist. 100 per tot.*

VII. Archiepiscopo intra tres menses a Consecratione Pallium petendum est, et quidem enixis effusis precibus *instante, instantius, instantissime* a Summo Pontifice in Consistorio Cardinalium personaliter, si adsit, absens per procuratorem, qui juramento spondeat se reverenter delaturum illud, vel ut deferatur, curaturum. Tum Pallium non conceditur, nisi præstito prius fidelitatis, et obedientiæ erga Sum. Pontificem jurejurando. (**). Quo autem tempore hæ conditiones Metropolitibus imponi cœperint, incertum est. Illud Eruditi norunt falso Pelagio tribui, et in *Can. I, Syn. Revenn. an. 877 legi*. Videsis *Espenium Jur. Eccl. P. I, Tit. XIX, cap. 5*. (*) Demùm electus præsens in urbe Pallium a Primo Card. Diacono accipit, absens verò ab aliquo Archiepiscopo, cui Papa id delegaverit. (**). At pro Hispaniarum Regnis ad ornandos Pallio Indiarum Archiepiscopos delegatur hodie facultas alicui ex Dignitatibus ejusd. Ecclesiæ. Videsis *Vilar de Regim. Eccl. Part. I, Q. IV, art. 3*. (*)

VII. Papa quum consecratur, ipse sibi Pallium imponit, eoque ubique gentium, et semper utitur, quippè cujus potestas per universum Christianum orbem diffunditur: cæteri verò nonnisi intra jurisdictionis suæ limites, certisque determinatis diebus: (**). *Cap. 4 hujus Tit.* Sed quamvis possent olim Archiepiscopi Pallio intra Provinciam ornati incedere: *Cap. I, hujus Tit.* jure tamen novo peculiare jus est Compostellani: *Cap. 5, ejusdem*, nisi hoc ei de novo interdictum videatur Trident. *Sess. VI, Ref. cap. 5*, ut putarunt nonnulli. (*)

IX. Pallii insigne Metropolitæ personæ, ejusque Ecclesiæ ita adhæret, ut neque alteri commodari possit, et secundum, ac tertium petendum sit, si iterum, ac tertio Ecclesiam mutet. (**). Atque hac de re hujus Pallii petitio magis ac magis in necessitatem abiit, licet quandoque etiam non petentibus concessum sit, uti Leandro Hispalensi Gregorius Mag. *Epist. CXXI, Lib. IX, Indict. II*. (*) Demùm ubi Archiepiscopus sepelitur, cum eo simul Pallium, vel Pallia, si plura receperit, humanda sunt: *Cap. 2, de Auct. et usu Pallii, Cap. 4, de Postulat. Prælatorum*.

CAPUT NONUS.

DE EPISCOPIS.

I. Ac primo in vocis *Episcopi* etymon inquiramus, Episcopos, igitur græce, latine interpretatur *Inspector*; hinc Plutarchus: *Dii bonorum inspectores, iniquorumque operum*. Item *alicui rei gerendæ præfectus*: hinc idem Plutarchus in *Pericle*: *omnia curabat Phidias*: Exponitur etiam *Custos*: apud Theocr. *Idyl. VI*. Rectè igitur apud Christianos sacri gregis Inspectores, primique Custodes, ut et æternæ salutis procurandæ Præfecti a primis usque temporibus dicti sunt Episcopi.

II. Non modo Episcopatum reliquis Ecclesiasticis ordinibus præeminere; verùm et Episcopos Presbyteris etiam jure divino ordine, et potestate præstare, posset hic petitis ex ima Ecclesiastica antiquitate monumentis demonstrari. Quòd sanè Christianæ doctrinæ caput adversus hæreticos sic dictos *Presbyterianos* in Synodo Tridentina definitum est: *Sess. XXIII, Can. 7*, Quare ejus tractationem Theologis relinquere juvat, ne in alienam messem immittere falcem videamur.

III. Hac igitur ratione, quod Presbyteris divina institutione præcellant, pluribus in antiqua Ecclesia honorum titulis ornati sunt: Ac 1, adpellati sunt *Apostoli*, ut a Presbyteris distinguerentur: ævo namque Apostolice Episcoporum, et Presbyterorum nomina utrisque communia illos ab his non distinguebant: *Theod. Comm. in I. Thimoth. 3, et in Philipp. 1, et 2*, at dein *Apostolorum Successores* dicti sunt: Cyprianus *Epist. 42 ad Cornelium*: unde quælibet Episcopi sedes *Cathedra*, vel *Sedes Apostolica* dici consuevit: Sidon. Apoll. *Lib. VI, Ep. 1, et Paulinus Ep. 45*.

2. Aliquando nuncupati etiam sunt *Principes, Rectores, Præpositi, Præsides, Antistites*, et quidem plerumque cum addito *Ecclesiæ*, ut a Principibus sæculi distinguerentur.

3. Quinimmodò quum Episcopi non populo tantum, sed etiam Clericis præsent, idcirco dicti quoque sunt *Summi Sacerdotes, Pontifices Maximi, Principes Sacerdotum*.

4. Quod non modo filios per Baptismum, verùm et Patres per Sacramentum Ordinis Matri Ecclesiæ pariant, adpellati sunt *Patres Patrum, Episcopi Episcoporum, Patriarchæ*, atque etiam *Papæ*.

5. Demùm, quod ab ipsomet Christo Episcopi positi sint ad regendum Ecclesiam Dei, nuncupari quoque consueverunt *Vicarii Christi, Angeli Dei, ac Dii terreni*. His, aliisque honorificis titulis Episcopi antiquitus in Ecclesia donati sunt, quorum aliquot partim cum secundi ordinis Sacerdotibus communes habebant, partim etiam cum ipso Summo R. Pontifice, sed illi speciali ratione tributos, uti suo loco dicimus.

IV. Jam verò Episcopi nonnisi frequentioribus civitatibus præficiendi: hinc Synodus Sardicensis *Can. VII*, constituit: *Non licet simpliciter Episcopum constituere in aliquo pago, vel parva urbe, cui vel unus presbyter sufficit: non necesse est enim illic Episcopum constitui, ne Episcopi nomen, et auctoritas vilipendatur*. (**). Eandem disciplinam antiquis adductis Canonibus confirmavit in Hispania Syn. Tolet. *XII, Can. IV*, (*) Verùm hæc regula non ubique adcuratè servata est, quum non desint in veteri Ecclesiastica Historia exempla Episcopatum